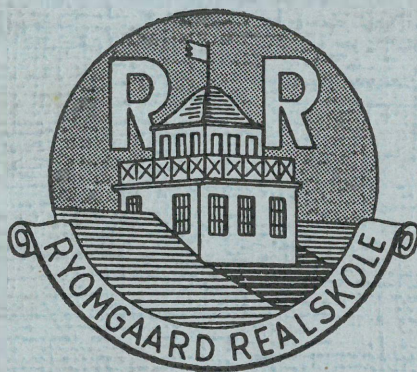

Ryomgård Realskoles
Elevforenings
ÅRSSKRIFT 1950

RYOMGÅRD REALSKOLES

ELEVFORENINGS

ÅRSSKRIFT 1950

REDIGERET AF

Ove Larsen og S. Vester-Petersen

1950

RYOMGÅRD BOGHANDEL

Indholdsfortegnelse:

Parker: elevforeningens årsfest 1950	3
Bent Hogaard: studenterliv i Århus	6
Erik Munch: en forældredag på Ryomgård realskole	11
Aase Hogaard: nutidens krav til moderne skolebyggeri	17
Lidt af hvert	20
„De rejste“	22
Minder fra skoletiden	23
Af skolens dagbog	25
Af handelsskolens dagbog	26
Nyt vedrørende bestyrelsen	27
Regnskabet	28

Elevforeningens årsfest 1950

af *Parker*

Hvorledes ville den forme sig. Den måtte jo blive forskellig fra de forrige års fester, for folkefesten skulle jo ikke finde sted.

Men det gik alligevel, og det gik endda godt. For det første var vejret strålende, og for det andet var der så jubilarerne. Det var årgang 1925, der holdt jubilæum — en bemærkelsesværdig årgang.

Jubilarerne mødtes på skolen kl. 13 ved skolebestyrer Axel Munchs mindesten, hvor der nedlagdes blomster, og hvor skolens inspektør — elevforeningens formand — repræsenterede. Nu var det egentlig meningen, at jubilarerne skulle have været på udflugt til Mols, men da det kom til stykket, ville de ikke. Efter først at have indtaget et glas vin i formandens hjem, gik de sig en tur — drak kaffe og dyrkede selskabeligt samvær, medens formanden gik til generalforsamling på skolen. Generalforsamlingen fandt sted i foredragssalen, som den plejer, og den forløb planmæssigt; der gik et par bestyrelsesmedlemmer af, og et par andre kom til, og revolutionære begivenheder fandt ikke sted. Kl. 18 samledes man i hotellets sal. Anna Kirstine fra 1925 gik op på Blæsenborg for at se, hvad der var blevet af skolebestyreren; han havde endnu ikke vist sig på arenaen. Det forlød, at han havde et „hold i ryggen“, og rygtet talte sandhed, men Anna Kirstine fik ham da vækket — for han lå og sov, da hun kom — og med. Skolebestyreren bevægede sig i et noget langsommere tempo end ellers, men det gik, og snart var alle samlede til fællesspisning. Jubilarerne sad ved et bord for sig, og for dem serveredes middag med diverse vine. De havde til dette festmåltid inviteret deres gamle lærere: skolebestyreren, fru Munch, overlærer Dynesen og hr. Magnusson. Den første del af fællesspisningen gik på sædvanlig måde; man tog for sig af retterne, men så begyndte talerne jo, og de var hverken få eller kedelige. Skolebestyreren lagde for. Hans tale var en hyldest til jubilarerne, klassen 1925. Han sagde: fem og tyve år er en lang tid. Det er et kvart århundrede, og så længe siden er det altså, at de gamle elever, der sidder ved dette bord, stod på samme trin som den blomstrende ungdom, der i år fik deres eksamensbevis overrakt. Og i den lange tid har livet gået sin gang; resultater er blevet nået, skuffelser er lidt, og sorger og glæder har som solstrejf og skygger faret hen over os alle. Jeg kunne nu, hvis jeg ville, give mig til at omtale hver enkelt

medlem i jubilarernes flok; det ville blive langvarigt, men det ville ikke blive kedeligt, for 9. kl. 1925 rummer forskellige særprægede personligheder, hvis særprægethed allerede gav sig udslag i barneårene, da de gik her på skolen. Jeg vil undlade omtalen af den enkelte. Skolehistorier har det som soldaterhistorier samt jagt- og lystfiskerihistorier — de vokser med alderen, og de er kun morsomme for de indviede. Jeg vil snarere se paa klassen som en helhed; den gik samlet ud, og den er samlet her i dag, så vidt det har kunnet lade sig gøre. En enkelt, som ikke kan være her, fordi vedkommende ikke længere er blandt de levendes tal, bør vi mindes. Det er Inga — Inga Mortensen, hed hun, da hun gik her på skolen, og vi mindes alle hendes lyse ånd, hendes stærke karakter og store begavelse. Som sin klassekammerat Peder Vighs hustru var hun først og fremmest sammen med ham i arbejdet for danskheden syd for grænsen, og det gik dér, som det gik overalt, hvor Inga arbejdede, at det kendtes, at hun var der.

Men ellers har klassen jo sat sine spor på mange områder. Jeg kan nævne landbruget, og jeg kan nævne handelen. Vi kender alle røsten fra Aarhus, når der drøftes et eller andet handelsproblem, og de fleste af os har set Viggos billede i avisen og glædet sig over de kendte træk. Vi har set klassens spor syd for grænsen, hvor pastor Peder Vigh arbejder, og i kongens råd lyder klassens stemme gennem folketingsmand Jens Foged. Inden for skolevæsen og militær har klassen gennem sine medlemmer besat chefstillinger, og der er ingen tvivl om, at hvis denne sammenkomst var et diskussionsmøde — hvad den heldigvis ikke er — så ville der her være folk nok til at give fyldige svar på forskellige spørgsmål vedrørende samfundsproblemer.

Men har 9 kl. 1925 arbejdet, så har skolen også arbejdet. Der er også her sket en udvikling, og det er skolen en stor glæde, at den har kunnet vise sine gamle elever fra 1925 det. Men også skolen har jo været ude for store storme, og en meget stor sorg ramte jo os alle, da min broder døde. Ingen ved bedre end jeg, hvor glad han ville have været ved at være sammen med jer i dag, men det skulle jo nu ikke sådan være. Jeg er glad for, at det er lykkedes os her på skolen — trods forandringer — at kunne præsentere Ryomgaard realskole for de gamle elever af 1925 som deres gamle skole, hvor den gamle ånd lever, og hvor det går fremad. Jeg takker 9. kl. 1925, fordi de i dag på deres jubilæumsdag har mindedes min broder. Jeg ved vel, at de altid vil mindes ham, men jeg takker dem også for de unge elevers skyld, som ikke har kendt ham, men som herigennem kan få et indblik i, at der er noget, der hedder den ryomske ånd, som stadig lever og virker.

Jeg har så tilsidst en hilsen at bringe; den er fra Gerda Eeg, som befinder sig i Norge. Også hendes særprægede natur har ført hende ad særlige veje, som vi må agte. Hun plejer de syge, og sandelig — velsignet være den sjæl på jord, som bringer fred til den syges stue. Hun vandrer på veje, som ikke er vore, men det er brave folks veje og derfor Guds veje.

Og så vil jeg slutte min lange tale med at udtrykke min glæde over at se jer allesammen, og jeg vil ønske, at I fremdeles må have det godt, og jeg vil sige jer tak for jeres færd gennem de 25 år og tak for jeres trofasthed. Skolen har haft ære af 9.kl. 1925. Jeg vil bede alle I andre sammen med mig udbringe et leve for den.

Derefter talte 1925' ringeduks, kaptajn af flyverkorpsen Tage Nielsen. Han udtalte på jubilarernes vegne disses glæde over at komme på skolen og se den. Han vidste, at skolen var det, den altid havde været; de gamle elever følte sig hjemme, når de kom. Han udtalte ønsket om, at dynastiet Munch — og dermed mente han dem, der var besjælede af den rette ånd — stadig måtte lede Ryomgaard realskole, og han overrakte fra jubilarerne skolebestyreren en buket røde og hvide nelliker og udbragte et leve for Ryomgaard realskole.

Derefter talte elev fra 1925 folketingsmand Jens Foged, Hammerum. Han boede i sin skoletid på Ny Ryomgaard, og han skildrede, hvordan han, når han gik i skole, undertiden så dalen dækket af tågen, og det så livagtig ud, som om oldtidshavet var kommet igen. Han fortalte, hvorledes dette billede, udtrykt så mesterligt i Ryomsangen: her har fordum havet frådet — skrevet af hr. Magnusson —, hvori der står: „Men det hænder, dalen drømmer, havet tar sit tabte land“, havde fulgt ham gennem livet. Han fortalte en meget morsom historie fra skoletiden om ham selv og Peder Vigh, og han sluttede med at klargøre, hvorledes det, der ikke råbes op om, dog som en stille magt kan virke stærkt, og netop sådan, sagde han, virkede ånden fra Ryomgaard realskole; den havde en stor spændvidde.

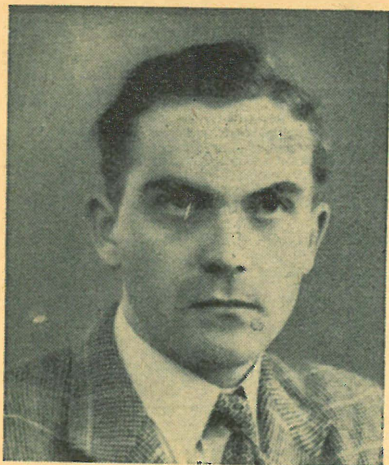
Elev fra 9. kl. 1925 købmand Viggo Worsøe Laursen, Aarhus, holdt en meget spirituel tale for damerne, og derefter talte elev fra 1925 Pastor Peder Vigh. Peder Vigh læste op af Ingas dagbog — den dagbog, hun havde ført, da hun var elev på skolen. Det var muntre ting, som ikke blev mindre morsomme ved de bemærkninger, taleren føjede til.

Imidlertid ventede alle de unge på at komme til at danse, og da talernes række nu var afsluttet, hævdes bordet, og man gik ud i haven, medens salen blev ryddet.

Skolebestyreren listede hjem for at pleje det berømte „hold“, men fru Munch og frk. Weiner blev, og dansen tog sin begyndelse, og man morede sig.

Det var en udmærket sammenkomst. Den ånd og den tone, som højner et samvær, var til stede — og det skyldtes ikke mindst jubilarerne.

Bent Hogaard

Studerterliv i Århus

I betragtning af, at Ryomgaard realskole utvivlsomt er den af de private realskoler, der kan tælle flest gamle elever blandt de studerende ved Aarhus universitet (i øjeblikket 10), vil det måske ikke være helt uden interesse at høre en lille smule om livet ved dette, Europas yngste universitet, der nu snart kan fejre sin 25 års fødselsdag — og lidt om den udvikling, der her er foregået, siden man begyndte undervisningen den 11. september 1929.

Man begyndte dengang i lejede lokaler, der var ansat een professor og den eneste eksamen, man forberedte til, var filosofikum. I dag udgør bygningerne en hel lille by, et halvt hundrede professorer og omtrent lige så mange lektorer og docenter er knyttede til universitetet og antallet af studerende nærmer sig de 2000. Der undervises på 4 fakulteter, hvoraf det teologiske, det økonomisk/juridiske og det humanistiske nu er fuldt udbyggede, medens det medicinske fakultet ventes fuldført i løbet af et par år.

Det siger sig selv, at udviklingen må være foregået i et forrygende tempo, når man har skullet skabe et i alle henseender ideelt universitet på så kort et åremål. Siden 1930 har der da også næsten til stadighed været bygninger under opførelse; ja, der er en vis portion realitet i historien om den kollegianer, der hver morgen talte husene i parken for at se, om der skulle være dukket et nyt op i nattens løb. Alene i dette efterår er der taget to nye huse i brug, nemlig en bygning til brug for musikvidenskaben og et nyt kvindekollegium.

Byggeriet kulminerede dog i 1946, da man indviede den nye, store hovedbygning, der på grund af sin ejendommelige arkitektur vil erindres af alle, der har været i nærheden af den. Den rummer foruden undervisningslokaler og administrationskontorer en stor, moderne kantine samt den karakteristiske, sekskantede aula.

Denne aula, der danner en værdig ramme om de højtidelige og stilfulde akademiske fester, er efterhånden blevet en betydende faktor i byens kulturelle liv; den benyttes således ofte til folkekoncerter, foredrag o. l.

Det er jo nemlig Århus by, der har måttet trække det store læs med hensyn til at tilvejebringe midler til universitetets oprettelse. Man har derfor fundet det rimeligst, at også byens borgere fik lejlighed til at nyde godt af universitetets eksistens. Bl. a. også med dette formål oprettedes for nogle år siden „Århus-studenternes kursusvirksomhed“, der er blevet en stor succes. Det er en art aftenskole, hvor såvel akademikere som ikke-akademikere kan modtage undervisning i mange forskellige fag.

Den gamle hovedbygning

Også på andre områder har man taget opgaver op, der må siges at ligge udenfor et universitets egentlige formål. Der er således oprettet et kursus for uddannelse af husholdningslærerinder, hvori der sædvanligvis er deltagere fra hele Skandinavien. Endvidere afholdes der hver vinter et journalistkursus, ligeledes med interskandinavisk deltagelse.

Et sådant initiativ har naturligvis i høj grad bidraget til at gøre byen og universitetet kendt udenfor landets grænser. I det hele taget søger man ivrigt at arbejde på et internationalt plan. Således afholdt man sidste sommer med støtte fra amerikanske universiteter det såkaldte „Midwest Seminar“ med deltagere fra hele verden. I et par måneder boede vi sammen med amerikanere, kinesere, tyskere, franskmænd, italienere, afrikanere og andre nationaliteter her på kollegierne; det var et udmærket stykke mellemfolkeligt arbejde, der gerne skulle gentages.

Kollegierne — ja, det er et kapitel for sig. De seks mandskollegier, der nu har fået en „Lillesøster“, har hver plads til 50 studerende. De er alle rejst for private midler, idet forskellige firmaer, institutioner, private samt de fleste større

gydske byer hver har skænket et elle flere værelser. Der bor 16 mand på hver „gang“ (etage); desuden findes der på hver gang et køkken, der spiller en overordentlig stor rolle i gangsamfundets liv, idet det er her, de hede diskussioner udkæmpes — ofte til langt ud på natten, medens piberøgen efterhånden gør luften ganske uigennemtrængelig og samtidig med, at der konsumeres enorme mængder af the.

Vi er dermed kommet til den mere ideelle side af kollegietilværelsen. Jeg har allerede brugt udtrykket gangsamfundet; de 16 mennesker, der bor sammen på en gang udgør nemlig et lille samfund, der står sammen i tykt og tyndt. Ved gensidige påvirkninger skabes der således et fortræffeligt kammeratskab, som uskrevne love nok skal vide at holde i hævd. De „yngste“ på gangen (d. v. s. de, der sidst er flyttet ind) får tildelt forskellige små hverv. Een skal således hver morgen bære tomme mælkeflasker ned. Skulle han ikke vise sig ivrig efter at udføre sin pligt, kan der hænde ham de forunderligste ting. Han kan f. eks. en dag, når han kommer hjem finde sin seng fuldstændig skilt ad (heri inkluderet spiralbunden, der kan skilles ad i flere hundrede småstykker). Det tager ca. 4 timer at sætte den sammen igen.

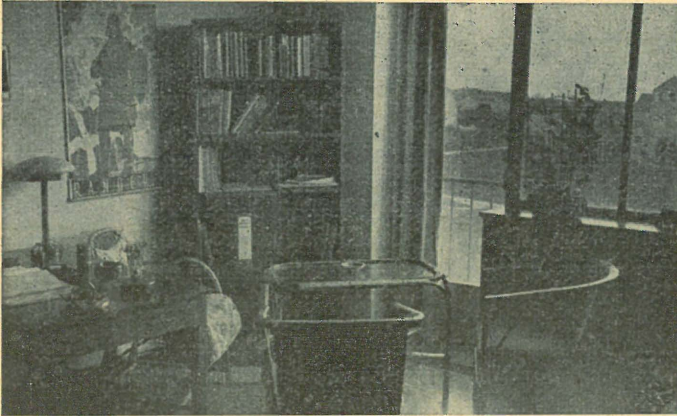
Værelserne er iøvrigt udmærket møblerede, forsynede med håndvask og med altan. På hvert kollegium findes en dagligstue med radio, der er en festsal og en velassorteret brugsforening, der fører alt indenfor kolonial, isenkram, manufaktur, grønsager, mælk, kød og brød, ja — der er ikke mange ting, man ikke kan købe der.

Kollegeierne har deres egen sangbog, hvoraf jeg citerer en spøgefuldst beboers syn på tilværelsen:

Jeg bor på et kollegium,
jeg har et artigt hummer,
på et af disse splinterny
funkiskollegiummer.
Ved siden af, der bor der en
for der er en, der snorker.
Jeg lytter til ved væggens puds,
så godt som at jeg orker.

Og ovenover bor der en,
Gud ved, hvad han studerer,
han streger med sit stoleben,
så det er hen i vejret.
Og nedenunder bor der en,
der må ha' fluevaner,
han går på loftet — jo, han gør,
hvad er det for en maner.

I stuen har jeg en reol,
men hvortil den kan bruges,
se, over det fundered' jeg
en tid såsom en uges.
Så hamrede jeg ståltråd for,
nu holder jeg kaniner,
så er der knap så ensomt mer'
bag mine trækgardiner.

Interiør fra et kollegieværelse

Her går en ældre mand omkring,
hvem han er, gad jeg vide,
jeg ser jo, at han ikke har
det mindste at bestride.
Jeg gætter, han er detektiv
blandt disse her alumner,
det er jo ikke englebørn,
at disse huse rummer.

Man siger, at der hører til
de her kollegiummer
et universitet, hvor man
engang imellem kommer.
Hvorfor det er der, ved jeg ej,
her er da godt nok uden,
men at det er der, kan jeg se
igennem vinduesruden.

Jeg har min pibe, mine dyr,
min seng og Billedbladet,
og sådan skifter livet jo
og retterne i fadet.
Ja, skiftelig er livets gang,
men vi må vise styrke
og ikke lade os slå ud,
men trofast ånden dyrke.

Den ældre mand, der tales om, er kollegiernes populære portner.

Selve universitetet er på enhver måde idelt indrettet. En stor fordel er det, at det hele ligger samlet, således at man ikke som f. eks i København skal fare fra den ene ende af byen til den anden for at nå de forskellige timer — i København er cyklen som bekendt medicinernes vigtigste studie„instrument“.

Nå hertil kommer de relativt mindre leveomkostninger i Århus, byens vidunderlige omgivelser samt universitetets udmærkede beliggenhed — fjernt fra byens støj — tror jeg ikke, nogen student kan ønske sig nogen mere ideel studieby end netop Århus.

bh.

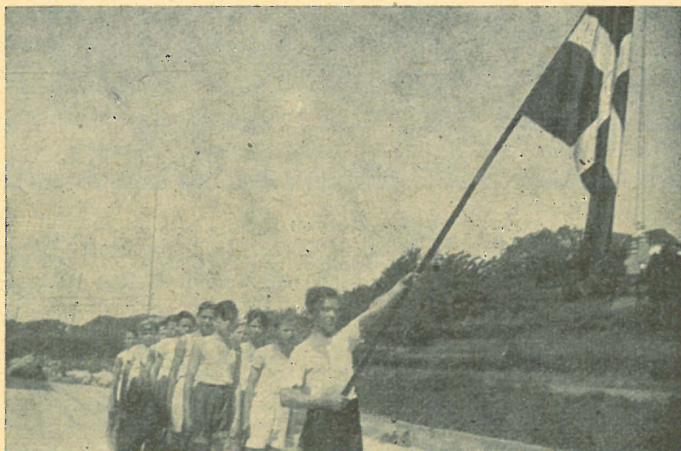

En forældredag på Ryomgård realskole

Eksamen er forbi. Allerede den 10. maj begyndte den med skriftlig, og er nu ebbet ud. Det er gået helt godt — alle har klaret sig — mere eller mindre godt, ganske vist, men dog klaret sig.

Nu står sommerferien for døren, men først kommer forældredagen — skolens store dag. Den er alle andre dage i en sum. Den dag kommer forældrene for at høre på undervisningen, og derfor gælder det om, at det bedste bliver ydet. Og den dag skal translocationen foregå. Der er blevet set hen mod dagen med store forventninger, og der er blevet gjort store forberedelser. Pigerne har haft tavlt med at få håndarbejdet færdigt, og de har lavet mange fine ting, der alle skal udstilles i gymnastiksalen. Sangkoret har øvet sig hver dag, og gymnastikholdene har slidt i det. Skriveprøverne er særlig fine — jo, enhver har gjort sit bedste. Alle eleverne har været oppe i foredragssalen for at få vidnesbyrd, og disse er denne gang særlig vigtige, for de er oprykningsvidnesbyrd; der står i bogen, om man er oprykket i næste klasse eller ikke, og 8. klasse, som efter sommerferien skal være 9. klasse, har fået deres eksamensresultater, og så har alle fået at vide, hvorledes de skal opføre sig til forældredagen, og selve programmet for dagen er blevet meddelt. Jo — der har været en virksomhed uden lige. Dagen før forældredagen er fridag. Så skal håndarbejder, tegninger og prøver lægges frem i gymnastiksalen, og så skal eksamensbeviserne skrives. Nu gælder det så kun om een ting — nemlig om, at vejret bliver godt, for deraf afhænger så forfærdelig meget. Men vejret bliver godt. Da festens dag oprinder, stråler det klareste solskin; det er rigtig dansk sommervejr. Og nu begynder man at indfinde sig. Alle er festklædte, og for hvert tog, der kommer, fyldes skolegården. Endelig kommer århustoget, og så ringer det ind til første time, og børnene stiller op. Børnene står mere stille, end de plejer i dagens anledning. Det tager jo lidt tid med at få dem ind, men det får da ende, og undervisningen tager sin begyndelse. Det er ikke en undervisning, der tager hensyn til karakterer; disse er jo givet; nej, det, det kommer an på, er at vise, hvordan undervisningen foregår — metoderne, så skolens gæster kan få indblik i den side af sagen; derfor står dørene åbne overalt, så alle kan gå frit ud og ind; det virker jo nok lidt distraherende både på lærere og elever, men det får være.

Oppe i foredragssalen klinger korsangen; i samlingen er hele skolens rævebestand sat frem, og der er mange jægere blandt gæsterne, hvem det glæder. Nede i een af de andre klasser er der skrivning, og i een af de øverste klasser snakkes der engelsk hele tiden, så der er noget for enhver smag. Og pludselig er timen forbi, og så befinder man sig atter nede i skolegården. Endnu en time går efter den samme recept, og da den er forbi, er det slut med undervisningen, og gymnastikken tager sin begyndelse. Den foregår på skolens stadion, som pladsen for friluftsgymnastik beskedent kaldes. To hold skal optræde — først et pigehold og så et drengehold. Først skal gæsterne indtage deres pladser på

Flaget

pladserne over stadion, og da det er sket, mylder pigerne op af den store trappe til stadion i deres lyseblå dragter, og det ser kønt ud. De klarer sig udmærket. Publikum klapper, og pigerne slider ekstra i det. Så er de færdige, og så kommer drengene. De går på med liv og lyst, slår kraftspring og flyvespring — det ene mere halsbrækkende end det andet, og så er de også færdige, og så er det middag. Middagspausen varer en time. Nogle går ned på hotellet, andre indtager den medbragte mad et eller andet skyggefuldt sted på bakken, og det er mærkeligt, så hurtigt den time går; men pludselig er den forbi, og dagens højdepunkt — translocationen — nærmer sig.

Eksaminanderne har hele dagen gået omkring og følt sig udenfor det hele. De har jo taget eksamen og har derfor ikke været med til timerne. Nu er det deres tur til at være midtpunktet, for nu skal de have deres eksamensbeviser.

Translocationen skal foregå på skolens festplads „Teatron“. Når alle gæsterne er kommet derop og er kommet til sæde, kommer skolens elever med inspektøren i spidsen. Der er stillet bænke frem til eksaminanderne, men alle de andre elever må sidde på græsplænen, for alle pladser er optaget. Så bliver der budt

velkommen, og den første sang synges, og så kommer translocationstalen, som altid holdes af skolebestyreren; den er altid priselig kort, og den er nærmest holdt til forældre kredsen og eksaminanderne. I år lød den således:

Måske så heftigt som nogensinde før beskæftiger man sig i vore dage med begrebet den unge slægts opdragelse, og det er jo ikke så underligt. To verdenskrige er faret hen over slægten, millioner af unge mænd er blevet kommanderet ud i skyttegravene, og millioner kom aldrig tilbage; tusinder kom tilbage som krøblinge, og ingen kom upåvirket tilbage. Vort slægtled har bragt så blodigt et offer som nogensinde — uden tilsyneladende at få noget igen. Der er ikke vokset frihed op af de blodige slagmarker — snarere det modsatte; det ser ud til, at kun ondt er fulgt i dødens spor. Og hvorledes ser det ud i dag? Hele verden er nervøs — for krigen. Menneskeslægten har bittært måttet erkende, at den tekniske udvikling har taget magten fra folkeslagene; den åndelige udvikling er langt og skæbnesvangert bagefter. Det er jo ikke sådan, at menneskene ikke ved besked; det ved de udmærket. Mesteren fra Nazareth sagde det, men det, han sagde, er blevet stillet op som et uopnåeligt ideal, noget man opbygger sig ved, men ikke lever efter — i hvert tilfælde ikke statsmæssigt. Ja, det er sandt, at kærlighedens bud har sat sig forskellige spor. Kilderne er ikke udtørrede; vi har „Røde kors“ blandt andet, men aldrig har ordene: „Ve over de overvundne“ lydt kraftigere end i vore dage og er blevet efterlevet mere effektivt. Man kan jo blot tænke paa koncentrationslejrene og behandlingen af jøderne under krigen.

Det synes, som der er meget langt til idealet: „Du skal elske din næste som dig selv“, skønt det er blevet holdt frem for menneskeheden i næsten 2000 år. Og det er ligesom slægten har følt sin skyld og har villet lette sin betrængte samvittighed på den måde, at den i særlig grad har villet gøre noget for børnene.

Det er, som den har erkendt, at verden er farlig at leve i, men børnene skal i hvert tilfælde leve i en verden, der er fri for begreberne angst og straf og disciplin. Og det er forståeligt, og det er smukt — udsprunget, som det er, af kærlighed, *men er det praktisk?* Man må jo nemlig huske på, at verden ligger og venter. Når barndomstidens strålende dage er forbi, når konfirmationens ikke mindre strålende fest har sat sit punktum for den fagre tid, så ligger verden og venter, så er samfundet der med sine krav. Og hvad kræver så samfundet? Ja, det kræver for det første, at samfundsborgeren skal være i stand til at overholde samfundets love — altså være i stand til at lystre. For det andet forlanger samfundet, at borgeren skal være villig til at evne og tage sin del af samfundsbyrden — såsom at betale skat, yde militærtjeneste — altså med andre ord: man skal være i stand til at se bort fra det, man selv helst vil, *man skal være i stand til at ofre.*

Endelig forlanger samfundet, at borgeren skal kunne klare sig selv — tjene penge, og det vil sige, *at den unge skal kunne arbejde.*

Man kommer altså ikke uden om, at den unge mand og kvinde skal opdrages

til tre ting, nemlig at lyde, at arbejde og at ofre. Dette må man tage i betragtning, når man giver sig af med at opdrage børn, men gør man det i tilstrækkelig grad, når man efterlever de moderne opdragelsesprincipper, der går stik imod det, samfundet forlanger, idet de nemlig hævder, at barnet skal have sin frie vilje, at barnet ikke må kende begrebet straf, at angstfølelsen er overordentlig skadelig for barnet? Gør man det, når man bereder barnet en konfirmationsfest, der f. eks. med hensyn til gaver og festivitet overgår, hvad samme barn til sin tid vil opleve af fester til sit sølvbryllup? Jeg tvivler. Det turde være et stort spørgsmål, om man gør sit barn en tjeneste ved at berede det en barndom, hvor begreberne angst, straf og offervilje er ukendte begreber. Der er jo nemlig mere end grund til at tro, at et barn, der er opdraget på denne nænsomme måde, når det efter konfirmationens strålende punktum kommer ud i livet, vil få det langt fra let. Forretningsmanden har jo nemlig ikke tid til at lodde den unges angstfølelser, og chefen forlanger, at der mødes til tiden — bortser fra alle frie viljer, og hvis en ordre ikke bliver adlydt, kan den unge undertiden få et pludseligt og noget håndfast begreb om straf. Med andre ord, overgangen fra barndomstiden til den tid, da samfundet stiller sine krav — den af alle unge så stærkt eftertragtede „voksnes verden“, kan blive temmelig skrap. I de fleste tilfælde tåler de det, men der gives også tilfælde, hvor de overvældes så stærkt, at de ikke kan bære det; det er jo ikke så længe siden, vi hørte om en ung mand, der berøvede sig livet, fordi han ikke kunne opfylde kravene. Og sådan noget må ikke ske. Det er derfor min mening, at såvel skole som hjem har pligt til at lære børnene at opfylde samfundets elementære krav: at lyde, at arbejde og at være i stand til at fornægte sig selv, hvilket vil sige at være i besiddelse af selvdisciplin. Og sådan er da også forholdene i det store og hele, praktisk talt, og således bør de også være. Vi lever ikke i tusindårsriget, hvor løven leger i lammets nærhed uden at æde det — tværtimod, løven æder absolut lammet omgående. Vi har fra vore unge mænd i frihedskampen set, hvad det betyder at kunne lystre, at kunne arbejde, at kunne ofre sig selv; de kunne det, og de frelste derved deres fædreland. Det er meget smukt, når der fra skrivebordspædagogisk side fortælles om barnets frihed og så videre, men et er et søkort at forstå, et andet skib at føre. Det nyter ikke at opdrage et menneske til at leve i en verden, som ikke eksisterer, og det gør den verden ikke, hvor enhver må gøre det, han har lyst til, og det, han vil.

Verden — det vil sige samfundet — forlanger lydighed, arbejdsvillighed og villighed til selvdisciplin, og er disse villigheder der ikke, så er straffene der og det omgående. Det må enhver, der har med børneopdragelse at gøre, gøre sig klart. Det er ikke nok, at stille idealet: „Du skal elske din næste som dig selv“ op for de unge og sige: „Se, det skal du nå“, og så selv være forvisset om, at idealet nåes aldrig. Idealet skal ikke blot være et skilt på en væg til opbyggelig beskuelse. Idealet skal være noget levende, noget der skal stræbes efter, men

man får ikke de unge til at stræbe efter idealet ved at berede dem en kolossal skuffelse i det øjeblik, han eller hun træder ud i verden. Nej, de unge skal have besked; de skal vide, hvad der forlanges af dem, og de skal være øvet i — opdraget til at kunne yde det, der vil blive forlangt; først så bliver de handlekraftige, først så kan de arbejde på at udjævne den forskel, der er mellem de virkelige forhold og idealet, først så er der mulighed for at stræbe.

Erik Munch

Der sidder nu her foran mig en samling unge mennesker, som er færdige med deres skolegang, og som har afsluttet denne med en eksamen. At de har fået eksamen, vil jo sige, at de har erhvervet sig et vist mål af kundskab om forskellige ting. De har allesammen udført et arbejde. De har ikke arbejdet lige hårdt, og der er forskel på deres resultater. At de har fået eksamen betyder, at der er åbnet dem muligheder. Det er ikke sikkert, at de, der har fået det største pointsantal, når længst frem, men det store pointtal betyder, at de, der har arbejdet mest og haft de bedste evner, har opnået mest. Og sådan vil det også gå i tilværelsen. Det er arbejdet og evnerne, der giver resultaterne. De har lært arbejdets værdi at kende, og det ene af de samfundskrav, jeg før omtalte, er blevet opfyldt. Jeg kan også garantere for at de har lært at lystre, ligesom jeg kan garantere for, at de i hvert tilfælde i nogen måde har lært selvdisciplin. Om de så har lært disse ting uden angstfornemmelser og beklipning af deres frie vilje, er jo så en anden sag. Jeg har nu aldrig haft indtrykket af, at de har været særlig forskrækkede, så jeg tror ikke, de i den henseende har taget nogen skade; derimod må jeg jo tilstå, at den frie vilje har de ikke altid haft ubeskåret; den har jo til tider siddet i min vestelomme. De har imidlertid lært de tre elementære samfundskrav, og de skulle jo så være egnede til at gå ud i verden, og det

er de også. De vil efter min fulde overbevisning hver på sin plads kunne klare sig. Jeg er sikker på, at de ikke bliver slået ned af nogen skuffelse. Jeg taler jo her med en vis erfaring, da jeg har kendt dem i mange år — de fleste af dem var jo 7—8 eller 9 år, da de begyndte her på skolen. Jeg er nu færdig med dem på den måde, at det ikke mere er mig, der skal rose eller dadle dem, men ellers bliver jeg aldrig færdig med dem, for skolen vil følge deres færd i tilværelsen og glæde sig over, hvergang de viser fremgang. Verden er jo nok farlig, men kampen har sin tillokkelse, og verden af i dag er i hvert tilfælde ikke kedelig.

Sejre og nederlag går som solstrejf og skygger over menneskenes liv, og de vil i deres tilværelse møde det samme. Vi ses jo nok af og til, men foreløbig vil jeg takke dem for godt samarbejde gennem mange år. De har været nogle flinke unge mennesker at samarbejde med, og de har holdt skolens traditioner smukt i ære indtil denne dag. Jeg ønsker dem tillykke med deres eksamen, og jeg ønsker dem arbejdsvilje og kampmod i tilværelsen, som de nu skal begynde udenfor skolens porte.

Efter talen synger hele forsamlingen med sangkoret som forsanger: I livets aftensvale. Og når sangen er sunget, uddeles eksamensbeviserne. Een efter een kommer eksaminanderne op til talerstolen og får den gule konvolut med dokumentet samt et håndtryk. Hovedkarakteren nævnes for hver enkelt, og når der er en udmærkelse, bliver det klappet. Der er en lang række at komme igennem, men det får ende, og så synges: Mestersangen. Derefter får elevforeningens formand ordet for at uddele skolebestyrer Axel Munchs mindelegat til den elev, der har fået den største eksamen med udmærkelse.

Foruden mindelegatet uddeles forskellige andre præmier, og derefter taler en af forældrekredsen. I år var det proprietær, sognerådsformand Sørensen, Benzohøj, Kolind, der gennem 20 år har haft børn på skolen, der talte. Hr. Sørensen holdt en meget smukt og følelsesbetonet tale for skolen.

Så ringes ferien ind — den lange sommerferie, som en ubesindig folketingsmand fra retsstatspartiet vil have forlænget til to måneder, ligesom den ikke var lang nok i forvejen, og så synger alle til slut stående: Altid frejdig når du går.

Skolebestyreren takker forældrene for den tillid, de viser skolen ved at sende deres børn til den, og så siges der farvel. Det varer meget længe, før de sidste er kommet ned af bakken, men der er også sørget for, at der er god tid, så ingen behøver at skynde sig. Langsomt tømmes skolegården, og kl. 15 er alle borte. Sommerferien har holdt sit indtog, men en dejlig dag, det var det.

Erik Munch.

Efter en høflig, men bestemt anmodning fra den ærede redaktør om en artikel til årsskriftet, vil jeg gribe pennen, eller rettere maskinen, og forsøge på bedste måde at skrive om det mig opgivne emne:

Aase Hogaard

Nutidens krav til moderne skolebyggeri

(Selvfølgelig med hjælp fra min mand)

Klasseværelset eller rettere -værelserne er skolens vigtigste rum, og på grund heraf de mest omstridte.

Allerede ved valget af det verdenshjørne til hvilket klasseværelsets vinduer skal vende, kan der opstå meningsforskelligheder. Nord er det verdenshjørne, der fra alle sider bliver forkastet. Den rene sydretning søges ligeledes sjældent, da for meget sollys generer øjnene, og en afblænding ved hjælp af forhæng kun er en dårlig nødforanstaltning. For det meste vælges derfor øst, sydøst, vest eller sydvest. På grund af de store vinduer, med hvilke skolestuerne i dag kan udstyres, bliver det i den senere tid også overvejet at lægge klasseværelserne mod nordvest eller endnu bedre mod nordøst. Fordelen ved denne beliggenhed består deri, at klasseværelserne så får sollys enten før eller efter undervisningstimerne. Til klasseværelserne hører et materialerum til stilehefter m. m.

På gangen opstilles håndvaske og knagerækker til overtøj (hvor man kan stå og gemme sig, når man er sendt på gangen) (egne bitre erfaringer).

Særklasseværelser til naturhistorie, fysik, geografi, bibliotek med læsestue (det sidste dog ikke nødvendigt).

Skolekøkken, hvortil hører et omklædningsrum + håndvask og toilet, 1 kammer med 1 seng, hvor der læres sengeredning. 1 vaskerum med *gruekedel*, der fyres med alm. brændsel, en *elektrisk gruekedel* og 1 *gaskedel* (flaskegas).

I køkkenet læres madlavning på 1) *alm. komfur* (hvor man godt kan opnå at blive om muligt mere sort end komfuret), 2) *gaskomfur* og 3) *elektrisk komfur*, så den eventuelle ægtemand ikke risikerer at få sveden havregrød og hårdkogte æg, ifald de skulle have været blødkogte.

I køkkenet skal også findes spisekammer, rum til koste, spande, støveklude og alt husgerningsfaget hørende.

Arkitekt Hogaard

Slojdrum med ca. 18 hovlebænke, materiale- og modelrum. (Det er altid rart i huset at have en mand eller søn, der kan slå søm i uden først at ramme alle ti tommelfingre).

Lægeværelse, hvor lægen og tandlægen gør deres bedste til bevarelse af børnenes sundhed.

Lærerværelse med tilhørende toilet.

Gymnastiksal med tilhørende omklædningsrum, redskabsrum og baderum. Fra gymnastiksalen skal der være let adgang til sportspladsen, bestående af plads til atletik og boldbane, der skal være så stor, at der er plads til håndbold og småbørnsfodbold samtidig (så drengene til sin tid kan blive så dygtige fodboldspillere, at de kan eksporteres).

Legeplads til frikvartererne er også en faktor af betydning, hvilket fremgår af følgende lille historie: en af mine bekendte har en pølse i 1. klasse. Da hans mor en af de første skoledage spurgte ham: „Nå, hvad har I så lavet i skolen i dag“, svarede han: „Ih, mor, vi har haft frikvarter“.

I gården skal være *toiletter* og *plads til cykler*.

I en moderne skole bør være centralvarmeanlæg.

Desuden bør skolen være indrettet således, at ungdomshold, aftenhold eller fritidsklubber, der besøger særklasserne, såsom gymnastiksal, sløjdrum, skolekøkken m. m., har direkte adgang til disse rum og ikke først skal igennem klasseværelserne.

Alt dette er i store træk nutidens krav til moderne skolebyggeri i al almindelighed; dertil kommer så de mere individuelle krav, der stilles til hver enkelt skole, når der skelnes mellem en kommuneskole i storbyen eller en centralskole på landet.

Yderligere kan der skrives en hel del om klasseværelsernes gulvareal og rumfang pr. barn, vinduesåbninger, vægtavlens højde over gulvet, døre, væggenes behandling og udsmykning, opvarmning, ventilation, belysning, inventar, trapper m. m., men det ville fylde hele årsskriftet, og der skal jo også være plads til de andre skribenter.

Aase Hogaard (f. Frikke).
(1934).

Lidt af hvert!

Man har en underlig fornemmelse, når man sidder og venter på breve med stof til R.R.E.'s årsskrift. Man spekulerer over, om man har husket at skrive adresse på kuverterne, eller om 50 % af dem, man skriver til, er flyttet. Har man glemt at skrive afsenderadresse på kuverterne? (noget sådant skrives, da man ikke — af økonomiske grunde — har kuverter med tryk).

I den lille enquete der hed: hvilken begivenhed (episode) i Deres skoletid i Ryomgaard har skabt et varigt minde for Dem, er der skrevet til fjorten, syv har svaret — og af de syv har kun tre — t-r-e — givet den ønskede besvarelse. De øvrige fire har bedt sig fritaget for besvarelsen af mer eller mindre troværdige grunde.

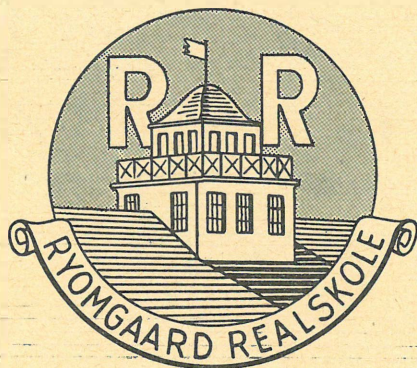
Taknemligheden er stor, når der endelig kommer et brev med stof, og det er derfor ganske naturligt her at bringe en hjertelig tak til dem, der har opfyldt redaktionens ønsker. Skadefro — ønsker jeg, at de øvrige en dag må stå på samme måde, og at de da med skam vil tænke på den dag, de fik brev fra R.R.E., som de glemte at besvare. Nå, der er jo også mennesker, der bliver bedt ud til fest, som ikke svarer, om de kommer eller ej!

Nød lærer o.s.v., og som følge deraf kan man selv skrive lidt.

Kløcirkulære, retskrivning med eller uden bolle-aa... der er emner nok for undervisningsministeren. Den ene tjeneste er den anden værd, siger man. Ud fra den betragtning, mener jeg, undervisningsministeren skylder mig en artikel. Under valgkampen i Aarhus søndre kreds skulle det konservative folkeparti skaffe en dirigent ved et møde (i Kolt forsamlingshus — sligt holdes ikke i Haselager kro). Professor Flemming Hvidberg og redaktør Palle Loft ledte og ledte — efter et emne. Der blev rettet henvendelse til min sidemand. Denne mente imidlertid ikke, der var nogen til stede, der sympatiserede med d'herrer. Jeg meldte mig til hvervet; men havde jeg vidst, at professoren blev undervisningsminister, ville jeg have haft løfte om en artikel først. (Den kommer næste år — måske).

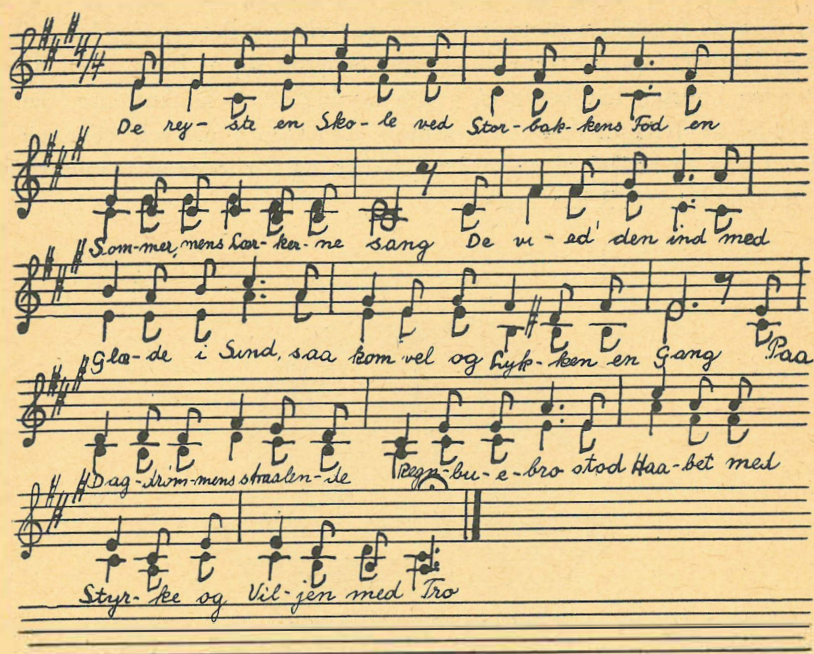
I mange aviser finder man artikler eller notitser af — eller i forbindelse med — gamle elever. I Kristeligt Dagblad ser man et interview med dr. Svend Lynstrup, der er blevet formand for „Studenterkredsen“ i København. Adskillige gange har man truffet navnet Birthe Arnbak (f. Poul-Jensen), der hører til det yngste kuld lyriker. Hun har udgivet egne digte (kunne vi ikke få en prøve til årsskriftet!) og er repræsenteret i antologier (fx.: Ung dansk lyrik).

Købmand Worsøe Laursen, Aarhus, var en mand, man ikke kunne komme uden om, når det drejer sig om maksimalprisberegninger indenfor detailhandelen; men de forskellige handelsministre har vistnok ikke spurgt ham til råds, skønt Jyllands-Posten gentagne gange har benyttet sig af hans viden. Det sidste Worsøe Laursen har bedrevet, er en løsning af en konkurrence, der er så enestående, at Jyllands-Posten vil gemme løsningen i arkivet. (Samme herre har lovet mig en artikel til næste års årsskrift, og jeg lover at manuskriptet vil blive indlemmet i R.R.E.'s arkiv).

Hvis du (De) er nået hertil, så vil jeg takke derfor, og samtidig fortælle at pladsen som redaktør er ledig, derved undgås det, at jeg i fremtiden kan få artikler optaget i skriftet, hvilket skulle forhindre, at jeg i fremtiden beslaglægger Deres (din) tid med noget unødvendigt.

Redaktionen, i december 1950.

De rejste en skole ved storbakkens fod
 en sommer, mens lærkerne sang.
 De vied' den ind
 med glæde i sind,
 så kom vel og lykken engang.
 På dagdrømmens strålende regnbuebro
 stod håbet med styrke og viljen med tro.

De rejste en skole, og bred var dens mur;
 højt var der fra sokkel til tag.
 Den vildsomme vind
 strøg frisk om dens tind
 i arbejdets gryende dag.
 Fra dagdrømmens strålende regnbuebro
 kom gerningens glæde og gerningens ro.

De rejste en skole ved storbakkens fod,
 en skole for samfundets børn;
 og højt over tind
 med livsmod i sind
 steg lyssindets sejrende ørn.
 Da blegnede dagdrømmens regnbuebro;
 thi solen fik magt og bød gerningen gro.

Minder fra skoletiden

Jeg har mange gode minder fra min skoletid i Ryomgaard, men om hvilket, jeg skal skrive, kan blive et stort spørgsmål. Jeg tror følgende: Den 24-9-1931 havde 8. og 9. klasse langdag, jeg var i 8. I første time havde vi engelsk, hr. Magnusson var i dårligt humør (vist påtaget), nullerne raslede, det kneb vist med pladsen i protokollen; vi var lidt spørgende, men det måtte jo være rigtigt, vi skulle indstilles på eksamen.

Så bankede det på døren, en fra 9. trådte ind, drengene fra randerstoget skulle på kontoret, lidt efter skulle alle pigerne i hold ud i skolegården, drengene i annexgården, store spørgsmålstegn tegnede sig på os, hvad mon der var sket. Efter nogen ventetid i uvished og megen tale om det pinlige spørgsmål blev vi hentet ind i gymnastiksalen, så kom løsningen; der stod lange dækkede borde smukt pyntede med efterårets farver, der blev vi alle fra begge klasser og alle lærerne budt tage vore reserverede pladser. Derefter blev randersdrengene hented, de blev modtaget med klapsalver, og så var stemningen der. Der blev serveret kaffe, holdt taler af lærerne, sunget sange digtede til festen; sange med lidt til hver. Vi havde en god fest, der gav mod til eksamensarbejdet, og vi tog hjem et godt og smukt minde rigere, som i alle tilfælde jeg sent vil glemme, da jeg følte denne fest arrangeret som en påskønnelse og opmuntring fra hr. A. Munchs og lærerstabens side. Tak.

*Anne Johanne Vase (f. Foged).
(1933).*

Hr. Ove Larsen, Hasselager kro.

Som svar på Deres spørgsmål sender jeg Dem herved mit beskedne bidrag, som jeg beder Dem selv skønne, om De kan bruge eller ej.

Det var vinteren 1944-45. Hveranden dag i skole med tog, hveranden dag med hestevogn — hvis føret tillod det med kane fra Sivested Odde.

Dagene med hestene var de sjoveste. Snart sad vi alle godt indsvøbte i tæpper på gummivognens lad, alt medens vi råbte og hujede til forbipasserende, snart sprang Holger eller Ole af og løb fra Korupskov til Koed, for når de en gang var kommet af, så skulle vi andre nok sørge for, de ikke kom på igen. Det var godt de dage, værre var det med togene. Det var netop en af de dage, vi

kunne tage toget. Vi havde ventet et par timer på stationen — i den kolde forhal, for vi måtte jo ikke komme ind i varmen til Larsen. Endelig kom toget. Hr. Vester fulgte os over, og vi sad så der og ventede i den mørke kupe; pludselig lyder et brag, forvirrede råb og alle farer ud, en falder i døren og bliver overtrådt af os andre. „Var det skud eller var det bomber?“ spørger vi hinanden. Det var et rangerende tog! Så spændte var vi, at bare den lyd, der fremkommer, når to rangerende vogne støder sammen på normal vis, kunne få os til at fare bævende og rystende ud. Mange andre med mig vil huske dette, ikke fordi det var morsomt, men fordi det var det uhyggeligste, vi oplevede i forbindelse med vor skoletid i Ryomgaard.

Med venlig hilsen.

Jørgen Staunskjær.
(1947).

Af skolens dagbog

1949

- 2.-11. Der uddeltes 14 bronze- og 10 sølvdrætsmærker med tilhørende diplomer. Skolebestyreren talte om idræt.
- 10.-11. Eleverne blev calmettevaccineret.
- 12.-11. Film: den danske bonde gennem tiderne. Foredrag af hr. E. Basse Kristensen.
- 16.-11. Novemberprøven begynder.
- 28.-11. 9.ab elever og enkelte andre samt lærerne og rengøringspersonalet til gennemlysning i Randers.
- 3.-12. Film om myreløven og Fillipinerne. Foredrag af hr. Eriksen.
- 10.-12. Film: gymnastik. Foredrag af hr. Højholt.
- 12.-12. Gymnastikinspektøren besøger skolen og udtaler sin tilfredshed.
- 17.-12. Film: vindyrkning og Algier og Tunis. Foredrag af hr. Lindberg Madsen.
- 22.-12. Julefesten forløb godt. 9. kl. opførte „Genboerne“.
- 7.-12. Skolen fylder 37 år. Skolen var lukket på grund af sne, men udsendinge fra 9. klasse nedlagde blomster ved stifterens mindesten.

1950

- 14.-1. Film: Island. Foredrag af hr. K. Basse Kristensen.
- 21.-1. Film: strandfugle. Foredrag af hr. Højholt. Fru Munch har lungebetændelse.
- 28.-1. Film: Etna i udbrud m.m. Foredrag af hr. Lindberg.
- 4.-2. Film: skestorken og sølvsmeden. Foredrag af hr. Eriksen.
- 11.-2. Film: København og de bayerske alper. Foredrag af overlærer frk. Weiner.
- 25.-2. Film: et kunstværk bliver til. Foredrag af overlærer Dynesen.
Skolebestyreren censor ved forårseksamen.
- 4.-3. Film: pigegymnastik. Foredrag af frk. Richter.
- 22.-3. Et orkester på 38 mand med magister Nørgaard, Århus, som dirigent gav koncert. Blandt andet spillede orkestret nogle ryomsange.
Koncerten var vellykket.
- 52.-3. Film: biernæs liv. Foredrag af hr. Vester-Petersen.
- 28.-3. Dronningens fødselsdag. Fridag.
- 1.-4. Film: Finlands børn. Foredrag af hr. E. Basse Kristensen.
- 4.-4. 9. klasse underholdt i sidste time med et alsidigt program. Der blev læst op, spillet og sunget. Fornøjeligt og underholdende.
- 12.-4. Ellen Margrethe Lund, f. Vestergaard, møder som vikar for fru Basse Kristensen.
- 15.-4. Film: glenten og ådselgraveren.
Ledsagende foredrag af hr. Vester-Petersen.
- 4.-5. 8. klasse underholdt på 9. classes sidste skoledag.
- 16.-5. Mundtlig eksamen begynder.
- 19.-6. Et hold husmænd besøger skolen.
- 26.-6. Skolens årsafslutning forløb efter de traditionelle former. Skolebestyreren taler om børn og opdragelse. Elevforeningen uddelte skolebestyrer Axel Munchs mindelegat samt en række andre præmier. Derefter talte proprietær Sørensen, „Benzonhøj“, idet han takkede skolen og udbragte et leve for den. Der var mødt 700—800 mennesker.

- 11.-7. Et hold husmænd besøger skolen.
- 16.-8. Skolen begynder med 365 elever. Heraf 65 nye. Der nedlagdes blomster ved stifterens mindesten.
- 16.-9. Amsudvalget for skoleidræt i Randers amt afholdt gymnastikstævne på skolen under kommunelærer P. Thorup Pedersens ledelse. Stævnet åbnedes af skolebestyreren ved en tale, hvori hr. Munch fremhævede idrættens opdragende betydning. Frk. Richter ledede pigegymnastikken og hr. Thorup Pedersen dregegymnastikken, hvorefter der var fodbold- og håndboldkampe samt fri idræt.
- 26.-9. Randers amts lærere afholder instruktionskursus på Ryomgaard realskole. Instruktør var amtskolekonsulent Hald Hjorth, Gedved, og førstelærer Sirach Andersen, Veggerslev.
- 28.-9. Kursus i fysik i Grenaa ved inspektør S. A. Bo. Overlærer Dynesen og hr. Eriksen deltog.
- 29.-9. Kursus i matematik i Grenaa ved inspektør S. A. Bo. Hr. K. Basse Kristensen og S. Vester-Petersen deltog.

Af handelsskolens dagbog

- 1950.
- 5.-1. Skolen begynder efter juleferien.
- 12.-1. Film om Island. Foredrag af hr. K. Basse Kristensen.
- 2.-2. Film: sølvsmeden. Foredrag af hr. Eriksen.
- 16.-2. Indstillingsprøve I.
- 23.-2. Indstillingsprøve II.
- Film: et kunstværk bliver til. Foredrag af overlærer Dynesen.
- 16.-3. Arsprøve.
- 30.-3. Arsafslutning. Principaler og forældre overværede undervisningen. Derefter samledes skolen og dens gæster i foredragssalen, hvor bestyrer Haakon Carlsen, Norge, talte om sin flugt under krigen. Efter talen sang Ryomgaard sangkor nordiske sange.
- 10.-6. Translokation. Skolebestyreren talte til dimitenderne, derefter uddelte hr. Vester-Petersen eksamensbeviser til de 14 dimitender, hvoraf 3 bestod med udmærkelse. Der uddeltes følgende flidspræmier: Djurslands handelsstandsforenings flidspræmie: Ove Holm Andersen, Ryomgaard haandværker- og borgerforening: Inger Feifer, og Ryomgaard handelsskoles elevforening: Knud Rasmussen.
- 17.-8. Skolen begynder med 46 elever.
- 24.-8. Der vælges elevråd. Formand: Erik Madsen.
- 31.-8. Foredrag af hr. K. Basse Kristensen: orientering om de politiske partier før valget.
- 7.-9. Film.
- 14.-9. Musikalsk underholdning af elever.
- 21.-9. Film om sukker.
- 28.-9. Bestyrelsen for Ryomgaard handelsskoles elevforening inviterer medlemmerne til en teatertur.
- 1.-10. Frk. Richter ansættes som lærer i regning i 1. klasse.

Nyt vedrørende bestyrelsen

Ved sidste generalforsamling afgik som bestyrelsesmedlemmer efter eget ønske: Gudrun Glerup (f. Steffensen) og Søster Boysen. Vi takker Gudrun og Søster for deres arbejde i foreningen; begge har de altid givet møde ved bestyrelsesmøderne og været med i arbejdet her og derved vist deres interesse for foreningen. Særlig skylder foreningen Søster Boysen tak. Hun har siddet i bestyrelsen siden foreningens start og har været til uvurderlig nytte — særlig gennem sit store personlige kendskab til de fleste af medlemmerne. Dette var i foreningens start til stor gavn for denne, da det gjaldt om at komme i forbindelse med så mange gamle elever som muligt. Det er da ogsaa hende, der som kasserer har udarbejdet og ført foreningens kartotek i de 10 år, foreningen har bestået.

Vi ønsker derfor her at give udtryk for foreningens anerkendelse og tak for Søsters interesse og arbejde i bestyrelsen i de forløbne år.

S. Vester-Petersen.

Den nye bestyrelse er:

Bitten Bøye (f. Madsen).	Peder Thorup Petersen, kasserer.
Annagrethe Nielsen (f. Karlsson).	Ove Larsen, redaktør.
Inger Høgh Pedersen, sekretær.	Søren Vester-Petersen, formand.
Folmer Meller.	

Foreningens medlemsantal er nu 458 — et „bitte nøk“ til, og vi når de 500!

Personalia

Herr overlærer M. Dynesen og frue fejrede i maj sølvbryllup. Foruden foreningens lykønskninger, der overbragtes på dagen, føjer redaktionen her sine bedste lykønsknin-
ger for parret i fremtiden.

Ægteskab er indgået mellem:

Kontorist frk. Elly Nielsen og købmand Carl Sørensen, Langaa.

Følgende har indgået ægteskab:

Bankassistent Henning Meller (årg. 40.), Hornslet.
Gårdejer Søren Bech (årg. 40.), Hørning ved Randers.
Kommunelærer Ejnar Lund Jensen, København.
Tove Rasmussen (årg. 45.), Tranehus.
Poul Blach Hansen, Mørke.
Grethe Blach Hansen, Mørke, med Ove Strarup.
Nissen, Tebbestrup.
Ellen Høegh, Thorsager.

Gaver

Foreningen har modtaget følgende gaver:

Skolen 100 kr.	Anonym giver 50 kr.
Anonym giver 100 kr.	Boghandler Vixø 1 bog.

Fra herr isenkræmmer Aa. Ladefoged, Skive, har foreningen modtaget et gældsbevis fra skolens, stort kr. 50,—

Foreningen takker giverne for støtte og interesse.

Legater

Skolebestyrer Axel Munch's friplads og boghandler Vixø's boglegat
tildeltes: Jytta Porstorp, Mørke.

Skolebestyrer Axel Munch's mindelegat: Inger Marie Jensen.

Øvrige præmier:

3 præmier til 8. klasse	Inger Pedersen
Bent Nielsen	Edith Bonde Rasmussen
Aase Kofoed	Betty Larsen
Bent Christiansen	Ruth Jørgensen

Regnskab for Ryomgård Realskoles Elevforening

Driftsregnskab for tiden 1. januar 1950 til 31. maj 1950

<i>Indtægt</i>		<i>Udgift</i>	
Kassebeholdning	66,30	Julefest	191,55
Girobeholdning	82,57	Professor Glob	51,—
Julefest	124,—	Fremstilling af 63 m kopi af film	88,05
Kontingent	10,60	Boghandler Vixø iflg. regnskab, årsskrift m. m.	994,30
Hævet i banken (lån)	550,—	Indestående på girokonto	5,97
Indbetaling på girokonto	467,85	Kassebeholdning	0,03
Kassedifference	29,88		
	<u>1330,90</u>		<u>1330,90</u>

Status pr. 31. maj 1950

<i>Aktiver</i>		<i>Passiver</i>	
Kassebeholdning	0,03	Lån i Kolind bank	997,14
Girobeholdning	5,97		
Indestående på bankbog	98,28		
Underskud	892,86		
	<u>997,14</u>		<u>997,14</u>

Mørke centralskole, den 3. juni 1950.

P. Thorup.

Indbetaling på girokonto er formentlig indgået kontingent, og noget af kassedifferencen sikkert tilskrevne renter på bank- og girokonto. Ellers intet at bemærke.

Foldby, den 7. juni 1950.

J. Jacobsen.

Randers, den 14. juni 1950.

K. Vester-Petersen.